

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν.: Βοῆκε μεγάλη ὑποστήριξη ἀπ' τὰ γυναικάδερφια του σύνθηθ. || Ἄσμ.

Πῆρα τὴν βλάκα πιθιρά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανουπέτραδα ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια
κι αὐτὸν τοῦ μαυρουσκώληκα τοῦ βῆρα γ' νικαδέρφι
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
καὶ τὰ χαλίγια τοῦ γιαλοῦ ἔχω γυναικάδερφια
ἐνιαχ.

Ποῦ ἦσαν, γραμματικέ μου, κι ποῦ σιριάνιζις;
Σ' τὴν πιθιρά μου ἦμιν, 'ς τὰ γ' νικαδέρφια μου
Μακεδ. (Πεντάπ.)

Γιὰ πετ-τερά μου πόθανε, γιὰ πετ-τερός μου πνίη,
γιὰ ποῦ τὰ νικαδέρφια μου κανέναν ἐσκοτώσα
Κάλυμν.

Γιὰ πεθ-θερός μου πέθανε, γιὰ πεθ-θερά μου διάβη,
γι' ἀπ' τὰ γυναικάδερφια μου καέναν εἰν' γαί πάει
Κῶς (Κέφαλ.)

γυναικάδερφος ὁ, σύνθηθ. γυναικάδελφος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδελφο Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) γυναικάδερφους Μακεδ. (Γαλατ. Πεντάπολ.) γ' νικαδέρφους Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γυναικάδερφος Κάρπ. γεναικάδερφος Ρόδ. Σκῦρ. γεναικάδερφος Κάσ. Κύπρ. Σύμ. κ.ά. 'εναικάδερφος Κάσ. γεναικάδερφος Ρόδ. 'εναικαερφός Κύπρ. 'ναικαερφός Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) ἀν' κἀδερφους Λέσβ. Θηλ. γυναικαδέλφισσα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.) γυναικαδέλφ' σσα Σκῦρ. γυναικάδερφη σύνθηθ. γυναικάδερφη Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γ' ναικαδιρφή Αἰγιν. γεναικαερφή Κύπρ. (Αἰγιαλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυναικάδελφος. Ὁ τύπ. γυναικάδελφος καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου σύνθηθ.: Ὁ γυναικάδερφός μου παντρεῖται αὐτοῦ τὴν κόρη του. Ὁ γιὸς τῆς γυναικάδερφῆς μου σπουδάζει 'ς τὸ Παρίσι σύνθηθ. Τὸν κῆπο τὸν ἔδωσεν ὁ πεθ-θερός μου τοῦ Διάκο-Μηνᾶ τοῦ γυναικαέρφου μου Κάρπ. Ἐπικίσεν τὸν 'ναικαερφόν του τῷ ἦσαν νὰ δουλέψουν Κύπρ. Ἀφ' κι τ' γ' ναικα τ' με τ'ς ἀδιρφές, τ'ς γ' ναικαδιρφές τ' κι μὴ τ'ς παραγιόι τ' κι κείν' κἀτ' δαν 'ς τοῦ παλάτ' Αἰγιν. Ἐν ἔδει μουντσούναν ὁ γεναικαερφός τοῦ ἄρφου μου νὰ δῇ τὸν γαμβρόν του (ἄρφου=ἀδελφου) Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Ἡ γεναικαερφή τοῦ δάσκαλου ἐπῆεν νὰ γινῇ τῶν τσέινη δασκάλα αὐτόθ. Ὁ γυναικάδελφός μου εἶναι φρωμᾶς Πόντ. (Οἶν.) Ἐδίβα τῇ γυναικαδέλφισσάς μου καὶ 'κ' ἠδ-ρα τενα (ἐπῆγα εἰς τῆς γυναικαδέλφης μου καὶ δὲν τὴν ἠῶρα) αὐτόθ. Ἰδιους μὴ 'ν ἀδιρφή σ' εἶσι, γυναικάδερφι Μακεδ. (Γαλατ.) || Ἄσμ.

Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆς γυναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λειανολίθαρα πῆρα γυναικάδερφες
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ὁ σκύλ-λᾶς εἶν', ὁ Κωστανδῆς, ὁ γυναικάδερφός μου
Κῶς (Πυλ.).

γυναικάκι τό, σύνθηθ. γυναικάτσι Πάρ. γυναικάτθι Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) 'ναικάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γεναικάτθι Κῶς κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γυναικά.

1) Ἡ μικρόσωμος γυνὴ σύνθηθ.: Τί γυναικάκι εἶν' αὐτό! Γυναῖκα θὰ τὴν πῆς; αὐτὴ εἶναι γυναικάκι σύνθηθ. Περνάει ἓνα γυναικάκι κατσιασμένο (= ζαρωμένο) Ἀθῆν. Εἶδες ἓνα γυναικάτθι; τόσονά εἶναι (τόσονά = τόσον δά, μικρόν) Κῶς.

Συνών. γυναικάρι, γυναιάκι, γυναικίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναικουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1. 2) Νεῶνις παριστά-νουσα τὴν ὥριμον γυναῖκα Σύμ. 3) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα σύζυγος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ φεῖλ' κ' εὐτεῖνοῦ τὸ 'ναικάκι του καθόλου, ἓνα 'ναικάκι μικρὸ-μικρὸ εἶναι Ἀπύρανθ. β) Ὡπευτικῶς, ἡ σύζυγος Ἀθῆν. Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πάρ.: Καλῶς τὸ γυναικάκι μου! Ἀθῆν. Τὴν ἤθελε γιὰ γυναικάτθι Χωρίο Βουν. || Ἄσμ.

Ἀσπάλαθρο 'ς τὴν γειτονιά τσαὶ κατοφρυγανᾶτσι,
ἀκόμα δὲ γεννήθητες τσαὶ θές τσαὶ γυναικάτσι!
Πάρ. Συνών. γυναικίτσα, γυναικούλα. 4) Τὸ γύναιον, ἡ ἐλευθέρων ἡθῶν γυνὴ Σύμ.: Κάτσε, μω-ρὴ γυναικάκι, βοῦ βαίν-ρεις κ' ἐσὺ μὲ τοὺς ποφανάτους (= τιμίους, ἐκλεκτούς).

γυναικάκας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-γαλ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) Χίος — Γ. Ξενοπ., Κατήφ., 371 — Λεξ. Δημητρ. γ' ναικάκας Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκας. Πβ. κοριτσάκας, κορτάκας, παν-τρεμενάκας, σαχλαμαράκας.

1) Χλευαστικῶς, ὁ γυναικοθήρας, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ συνα-ναστρέφεται μετὰ γυναικῶν ἐνθ' ἄν.: Ἡρθε κ' ἐκεῖνος ὁ γυναικάκας κι ἀρχίνησε τίς ἀργολαβίες μετὰ τὰ κορίτσα τῇ ρούγας (ἀργολαβίες = ἐρωτοτροπίες, ρούγα = γειτονιά) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν σιχαίνουμαι αὐτὸν τὸν γυναικάκας! Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γυναικαλᾶς 1, γυναι-κάρης, γυναικάς 1, γυναικάσιος, γυναικοκυννηγός γυναικουλᾶς, γυναικού-λης 2, κοριτσάκας, ποδόγυρος. 2) Ὁ ἔχων τρόπους γυναικίους, ὁ θηλυδρίας Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γυναικα-λᾶς 2, γυναικάς 2, γυναικούλης 2, γυναικωτός 1, κολέτης, μισογύναικος.

γυναικαλᾶς ὁ, Σέριφ. γυναικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.) γυνικαλ-λᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.).

Πιθανῶς ἐξ ἀμαρτ. οὐσ. γυναικάλα. Ὁ σχηματι-σμός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γυναικάς.

1) Ὁ φιλογύννης Σέριφ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικά-κας 1. 2) Ὁ θηλυδρίας, ὁ ἐκθλυσμένος Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκας 2.

γυναικάρδα ἡ, ἀμαρτ. γυναικάρδα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρδα.

1) Ἡ ἱκανὴ καὶ ἐργατικὴ γυνὴ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα, καὶ σοῦ παίρνει ἀμυρὸ δύνον σπίτια (εἶ-ναι μία ἱκανὴ γυναῖκα καὶ σοῦ συγυρίζει δύο σπίτια). 2) Γυνὴ ἄξεστος, θρασεῖα Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐ' μ-μία γυναικάρδα τσεῖνη δζοτεκοῦσα (= ἄξεστη).

γυναικαρεῖδ τό, Ἰθάκ. γ' ναικαρεῖδ Ἡπ. (Ἰωάνν.) γ' νικαρεῖδ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) γυναικαρεῖον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεῖδ.

1) Ὁ τόπος ἐνθα συγκεντρώνονται γυναῖκες, ὁ γυναι-κωνίτης τῆς ἐκκλησίας Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτότες ἡ παππα-διὰ ἀσ' σὸ γυναικαρεῖον ἀπάν' ἐρχίνεσεν νὰ ψάλλ' 'ς σὸν

βαρὺν ἤχον. Συνών. γυναικεῖο (εἰς λ. γυναικεῖος B1), γυναικῆσιο (εἰς λ. γυναικῆσιος 2), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός 5). 2) "Ομιλος γυναικῶν "Ηπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. γυναικοβόλι, γυναικοβρόντι, γυναικοβρόχι, γυναικοθέμι, γυναικοθέσι, γυναικοθήκι, γυναικόκοσμος 2, γυναικολάσι, γυναικολόγι, γυναικολογία (I), γυναικομάζωμα, γυναικομάνι, γυναικομάντρι, γυναικομοίρι, γυναικοσώρι, γυναικοσωρός, γυναικουριά.

γυναικάρης ὁ, ἐνιαχ. γυναικάρη Καλαβρ. (Μπόβ.) γεναικάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης, διὰ τὴν ὁπ. βλ. -άρις.

Ὁ γυναικοθήρας ἐνθ' ἄν.: Τοῦτο εἶναι γυναικάρη, ἐν γάν-ρει τσωμί 'ς τὸ σπίτι (αὐτὸς εἶναι γυναικάς, δὲν προσφέρει τίποτε εἰς τὸ σπίτι) Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαλᾶς 1, γυναικάς 1.

γυναικάρι τό, Πελοπν. (Λάγ.) —Λεξ. Βάιγ. γεναικάρην Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυναικάριον.

Γυναικάκι, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

"Αὐταν εἶχεν τὸ τελε-λάριον, | ἐγ καλὸν τὸ γεναικάρην (ἡ εὐμάρεια εἶναι συντελεστής τῆς ἀρμονικῆς συμβιώσεως τοῦ ἀνδρογύνου) Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γεναικάρη Εὐβ.

γυναικαριὰ ἡ, ἐνιαχ. γεναικαριὰ Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικάρα, διὰ ὁπ. βλ. γυναικάρος, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Μ. Φιλήτ., Γραμματ., 461.

Γυναικάρος, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυναικάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γυναικάρικο Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άριος.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναικᾶς ἐνθ' ἄν.: Μάι γυναικάρικο (γυναικεῖον ἱμάτιον) Ἀπουλ. (Μαρτ.) 2) Οὐσ. α) Ὁ ἀσχολούμενος μὲ γυναικεῖας ἐργασίας Ἀπουλ. (Κοριλ. Μαρτ.): Τθεῖς ὁ χριστιανὸς εἶναι γυναικάρικο, ἀφηδᾶ ἦν γυναῖκα του 'ς τὸ σπίτι (ἀφηδᾶ = βοηθεῖ) Κοριλ. β) Ὁ γυναικοθήρας Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ.): Τθεῖο ἐν γυναικάρικο, πάει πάντα βόισκοντα γυναῖκε Καστριν. Συνών. εἰς λ. γυναικάς 1.

γυναικάρος ὁ, πολλαχ. γ'ναικάρους Λέσβ. γυναικάρα ἡ, πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ. κ.ά.) γυναικάρα Τσάκων. γεναικάρα Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) κ. ἄ. γ'ναικάρα Εὐβ. (Στρόπον.) γ'νικάρα Θεσσ. (Δομοκ. Βαθύρρ. Μεσοχώρ. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) γυναικάρα Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γυναικα. Ὁ τύπ. γυναικάρα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ὑψηλόσωμος καὶ παχεῖα γυνὴ ἐνθ' ἄν.: Ἦταν μιὰ γυναικάρα ὡς ἐκεῖ πάνω Σῶρ. Ἡ Μανόλαινα εἶναι μιὰ γυναικάρα ὡσαύτ' ἐκεῖ ἀπάνω Κρήτ. Ἡ Μήτσους τ' Θύμιου πῆρι μιὰ γ'νικάρα δυὸ μέτρα Μακεδ. (Γήλοφ.) Τώρα δὲ φύρασα τσαὶ λέγνεφα, ἤμουνα γυναικάρα Πελοπν. (Καρδαμ.)

Γιὰ θώρει τῆχ Χρουσοκόνα, κοζ-ζάμου γεναικάρα ἐγίνη Κῶς. Ἐγινι νιὰ γ'νικάρα, νὰ τῆ λ'μπίζισι (=νὰ τὴν ποθῆς) Θεσσ. (Δομοκ.) Τὶ γυναικάρα εἶναι αὐτὴ ἡ Σόφω τοῦ Ντέρη! Ἐρεικ. Θηρία γ'νικάρα γίν'ῃ ἡ κουπέλα σ', Φρουσού! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μωρ', πῶς γενήκανε φτοῦνα τὰ θηλυκὰ τ'ς Ἀσήμους; γυναικάρες σωστές! (θηλυκὰ = κορίτσια) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Ὁ 'σ' αὐὰ μι, τσι γουναικάρα ἐνάτε ἂ Βγενοῦ τοῦ Νιχάλη (δὲ μοῦ λέγεις, τί γυναικάρα γίνηκε ἡ Εὐγενία τοῦ Μιχάλη) Τσάκων. Σουσιτὴ γ'νικάρα γίν'ῃ ἡ κουπέλα τ'ς Ἀγγέλου! Ἡπ. (Κουκούλ.) Γυναικάρα εἶναι ἡ γυναικα χρονὴ τθαὶ λιπαρὴ (χρονὴ = χονδρὴ) Μαρτ. Γυναικάρα ποὺ εἶχε γίνε! καὶ δὲν θὰ 'ταν οὔτε δεκάξι χρονῶ Γ. Ξενόπ., Κοσμᾶκ. Κέντρον, 152. Συνών. Ἀμαξόνα 2, ἀντριτσάνα, ἀντρογυναικα 1, ἀντροῦτσος, γυναικαριὰ, γυναικάτσος γύναικος 1, γυναικούρα, γυναικουρινα. 2) Ἡ θρασεῖα καὶ φίλερις γυνὴ Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐναι γεναικάρα τθεῖνη. 3) Γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἀπλῆ, ταπεινὴ Ἀπουλ.

γυναικάς ὁ, κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) Ποντ. (Οἶν.) γ'νικᾶς Ἀλόνν. Εὐβ. (Ἀγία Ἀν. Λιχᾶς) Ἡπ. (Ἰωάνν. Ζαχόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) Σκόπ. γεναικάς Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ὁ γυναικοθήρας κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἦτανε γυναικάς ὅσο δὲν παίρνει κοιν. Πῶς τότε πῆρε ἡ ἀδρεφὴ σου τέττω γυναικᾶ ἄντρα; Δὲν ἀφίνει καμμὶὰ γυναῖκα 'ς τὸ δρόμο ἡσυχία Ἰων. (Σμύρν.) Οὐ Κουίκους εἶνι γ'νικᾶς, παλιουτόμαρου Εὐβ. (Λιχᾶς). Εἶνι αὐτὸς ἕνας γ'νικᾶς, οὐ Θιδὸς νὰ σὶ φ'λάη! Θεσσ. (Δομοκ.) 'Σ τὰ νεᾶτα τ' ἦταν πολὺ γ'νικᾶς Ἡπ. (Κουκούλ.) Λέσι μ-πὼς εἶσαι μιάλος γεναικάς Κῶς (Καρδάμ.) Ἡ καημένη ἡ Μαρία, τὰ ἔσυρε μὲ τὸν ἄντραν ἄτες! Γυναικάς ἀφωρισμένος (τὰ ἔσυρε=πὸς αὐτὴν ἔξω) Πόντ. (Οἶν.). Τθὸ 'τουν ἕνα παπᾶς, τθὸ 'τουν λίου γυναικάς (τθὸ 'τουν = ἦταν) Καππ. (Μισθ.) Συνών. γυναικάκας 1, γυναικαλᾶς 1, γυναικάρης, γυναικάσιος, γυναικοκυνηγός, γυναικουλᾶς, κοριτσάκας, ποδόγυρος. 2) Ὁ θηλυδρίας, ὁ θηλυπρεπὴς Ζάκ. Σύμ. Συνών. γυναικάκας 2, γυναικαλᾶς 2, γυναικούλης, γυναικωτός, κολέτης, μισογύναικος.

γυναικάσιος ὁ, ἐνιαχ. γ'νικάσιους Ἡπ. (Ζαχόρ.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. γυναικάς καὶ γυναικῆσιος.

Γυναικάς 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυναικάτα ἐπίρρ. Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γυναικάτος.

Γυναικεῖα, τὸ ὁπ. βλ.: Ἐκαβαλλίκεφα τὸ γάιδαρο γυναικάτα Κεφαλλ. Συνών. γυναικεῖα, γυναικῆσια, γυναικίστικα, γυναικίτικα, μονόμπαντα. Ἀντίθ. ἀντρίκεα, ἀντρίστικα.

